

activitats, poden vantar-se amb confiança que la pràctica de les lleis no té cap efecte esmicolador en llur caràcter." "La part més grossa de la tasca legal de la nació—digué—no és contenciosa; no requereix pel seu feliç acompliment cap perversa subtilesa intel·lectual, sinó senzillament les virtuts quotidianes de laboriositat i honestat." Admet que els juristes tenen inclinació a preocupar-se més de paraules, a adorar les fórmules, a evaluar un argument no tant per la seva solidesa essencial com per la necessitat del moment. S'inclinen així mateix a un escepticisme i a una crítica destructiva. Aquesta habitud crítica en el seu punt adequat és una qualitat útil, però sovint perjudica el jurista en emprar mètodes constructius quan l'èxit pot assolir-se només que menyspreant riscos. I per això els juristes no estan ben dotats temperamentament per a ésser caps, en política o en negocis, en les quals esferes és essencial un esperit emprenedor; ells poden ésser admirables deliberants, però no són tan útils dins l'acció." Si el conferenciant s'abstingué discretament d'esmentar, com exemple, noms del nostre temps, alguns dels seus auditors no deixaren en secret, d'evocar-ne en bon nombre. Una audiència de metges podrà, en efecte, aventurar-se a recordar que mentre en els temps de la post-guerra s'han amuntegat grosses dificultats en els ministeris de Sanitat i Agricultura, dos dels més vigorosos i constructius dels nostres líders polítics han estat dos membres pertanyents a l'estament mèdic.

Retornant a l'estudi dels metges, Lord Macmillan reconeix que les llurs relacions amb els pacients revelen una intimitat no assolida per cap altre estament, i que el diagnòstic exigeix no sols coneixements, sinó força de raonament i imaginació. També la personalitat compta per molt en l'exercici de la medicina; la mera presència del conseller mèdic amb el qual es creu, inspira confiança, té el seu propi valor terapèutic. L'exigent naturalesa de la seva tasca, la irregularitat d'hores d'emprar el servei i les freqüents interrupcions de la vida social ordinària, són altres forces que, influint en el conjunt de recursos físics, mentals i emocionals del metge, creen un tipus especial de caràcter. Aquest tipus, recorda Lord Macmillan a la seva audiència, resta exemplificat en el seu més alt grau en aquells que són cridats a curar de les ments malaltes, una part de

l'exercici en el qual predominen necessàriament els factors psicològics. ¿Què és aquest tipus? O potser millor: ¿com hauria d'ésser? El conferenciant no té la més petita menció de fer un sermó laic sobre ètica mèdica. Ell només ens donà de moment el regal de veure'ns a nosaltres mateixos com els altres ens veuen. A despit del seu continu contacte amb el sofriment, el metge, tal com el veu Lord Macmillan, no és un home endurit. Ell deu adquirir una certa calma davant les contingències i tragèdies de la vida que no ha d'ésser confosa amb la indiferència. A despit de la confiança recolzada en ell, té que resistir la temptació d'ésser professionalment oracular. A despit del seu hàbit de traduir prescripcions en geroglífics, ha de fer memòria en evitar l'obscurantisme d'ensalms i conjurs. Les febleses poden posar-se en el càrrec de la seva vocació; poden ésser compensades pel desinterès i la devoció del deure que Lord Macmillan descriu generosament com el caràcter distintiu de la professió mèdica.

"És, potser, en els metges—acabà el conferenciant — que l'esperit professional troba la més fina flor." Malgrat, nosaltres podem creure la lloança massa caritativa, podem agrair-li efusivament "la seva estimuladora reafirmació de l'ideal".

L'EXAMEN MEDIC PERIODIC

La idea d'un examen periòdic per a les persones aparentment benestants, hom creu que ha tingut el seu origen a Anglaterra i que fou proposada pel Dr. Horace Dobex. En 1900, el Dr. George M. Gould la féu pública als Estats Units. Però fins alguns anys més tard no fou fundada el "Life Extension Institute", que comença a popularitzar la iniciativa. L'estament mèdic organitzat no ha arribat a reconciliar-se mai amb certs procediments del servei ofert per aquest Institut, però en 1922 l'examen periòdic fou aprovat i adoptat per l'"American Medical Association".

Durant dotze anys la seva defensa ha estat una doctrina plenament ortodoxa.

Ara, no obstant, una associació mèdica, la de l'Estat de Massachussets—ha acordat condemnar aquesta idea, creient millor substituir-la per un examen precoç en tots els casos d'existència d'un símptoma trivial. I això podria admetre que podria descobrir malalties tal com la diabetes i la tuberculosi pulmonar en períodes quelcom més